smyslu § 284 tr. z. Pronesl-li obžalovaný podle prokázaného děje na výzvu stráže odmluvu: »Schreien sich nicht auf mich, ich bin nicht schwerhörig« a zároveň výzvy k rozchodu neuposlechl (»teprve když udělal tuto poznámku a když byl opětně inspektorem J. vyzván, aby šel dále, šel obžalovaný dále«), pak odmluva, jíž rokazu policie odporoval, má povahu »vády« ve smyslu zákona, a nalézací soud posoudil stěžovatelův čin právem jako přečin nejen podle § 283 tr. z., nýbrž též podle § 284 tr. z. Okolností, zda uvedený slovní projev obžalovaného vykazuje snad též znaky přestupku podle § 312 tr. z., jenž může býti s přečinem podle §§ 283, 284 tr. z. souběžný, netřeba se v případě souzeném vůbec zabývati, neboť v tom směru obžaloba podána nebyla.

Čís. 6190.

Záver súdu, že obžalovaný redaktor vedel, čo uverejňuje, je záverom skutkovým, vyjadrujúcim, že obžalovaný pred uverejnením znal obsah závadného článku a prez to ho dal do tlače.

Skutkové podstaty prečinu podľa § 2 zákona o ochrane cti a prestupku podľa § 4 zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n. (v znení vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n.) so vzťahom na uvedený prečin sú po objektívnej stránke shodné.

Rozdiel medzi týmito skutkovými podstatami po stránke subjektívnej.

(Rozh. zo dňa 2. mája 1938, Zm IV 25/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre prečin pomluvy tlačou zmätočné sťažnosti obžalovaného B. a jeho zvoleného obhájcu zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z dôvodov:

Zmätočné sťažnosti, uplatnené na základe § 385, čís. 1 a), 1 b) tr. p., predovšetkým vytýkajú, že odvolací súd svoje rozhodnutie o vine obžalovaného a kvalifikácii trestného činu obžalovaného B. nesprávne založil tiež na okolnostiach, ktoré sa staly po uverejnení inkriminovaného článku, tedy po vykonaní činnosti, za ktorú je obžalovaný činený zodpovedný, a ďalej dovodzujú, že tie zistené okolnosti, ktoré sa staly po činnosti pri uverejnení článku, vôbec nezakladajú skutkovú podstatu žiadneho trestného činu, resp. že v tejto zistenej činnosti obžalovaného B. môže byť obsažená najviacej skutková podstata prestupku podľa § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. v znení vyhlášky čís. 145/1933 Sb. z. a n., ale nie skutková podstata prečinu podľa § 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Podľa zistenia odvolacieho súdu inkriminovaný článok bol uverejnený v periodickom časopise »P. K.«, redaktorom ktorého je obžalovaný B.

Odvolací súd vzal za dokázané, že obžalovaný dal články vysádzať, že vedel, čo uverejňuje, že sa pri svojom výsluchu hájil tým, že článok odpovedá pravde, a o tom tiež ponúkol dôkaz pravdy, a že sa vôbec nehájil tým, že článok nečítal, a že k uverejnenej oprave v čísle 28. periodického časopisu »P. K.« pripojil poznámku redakcie, že sa naďalej pridržiava obsahu článku.

Z týchto okolností dovodil odvolací súd, že je splnená skutková podstata prečinu podľa § 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, že odvolací súd na základe týchto skutočností vzal za dokázané, že obžalovaný B. ešte pred uverejnením znal obsah inkriminovaného článku a prez to ho dal do tlače.

Odvolací súd formuloval síce v tomto ohľade svoj konečný záver tak, že »obžalovaný vedel, čo uverejňuje«, je však zrejmé, že tu nejde o právny záver, t. j. že obžalovaný si bol vedomý urážlivej povahy článku, ale že ide o záver skutkový, ktorý vyjadruje už hore uvedené skutkové zistenie. — — —

S hľadiska dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. por. sťažovateľ namieta, že odvolací súd kvalifikoval jeho trestný čin nesprávne ako prečin pomluvy podľa § 2 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., lebo v tom zistení, že obžalovaný dal článok, napísaný inou osobou, vedome uverejniť v časopise, za redakciu ktorého zodpovedá, nie je vraj vyčerpaný skutkový základ citovaného prečinu. Sťažovateľ tvrdí, že zodpovedného redaktora možno so zreteľom na špeciálne ustanovenie § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. (v znení vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n.) odsúdiť ako pôvodcu len vtedy, keď vykonal väčšiu činnosť než tú, ktorá je pojatá do § 4 cit. zák. Podľa názoru sťažovateľovho je skutková podstata tohoto trestného činu daná vtedy, keď zodpovedný redaktor v e d o m e uverejnil článok závadného obsahu a p r i t o m zanedbal pozornosť, ku ktorej bol povinný a pri ktorej by sa nebola dostala do tlačiva zpráva, zakladajúca skutkovú podstatu zločinu alebo prečinu uvedeného v § 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Tým sa sťažovateľ zrejme domáha toho, aby jeho trestný čin bol kvalifikovaný len ako prestupok podľa § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n.

Zmätočné sťažnosti sú v tejto časti bezdôvodné.

Skutkové podstaty prečinu podľa § 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. a prestupku podľa § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. so vzťahom na uvedený prečin sú po objektívnej stránke shodné, lebo v oboch prípadoch sa vyžaduje po objektívnej stránke, aby obsahom tlačiva bolo niekomu ublížené na cti tým, že sa o ňom uvedie alebo ďalej sdelí skutočnosť, ktorá by ho mohla vydať v opovrženie alebo znížiť v obecnom mienení.

Rozdiel medzi skutkovými podstatami oboch trestných činov je len po subjektívnej stránke, lebo ku skutkovej podstate prečinu podľa § 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. sa vyžaduje, aby pachateľ — pôvodca alebo zodpovedný redaktor (§ 1 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n.) — znal obsah uverejneného článku a uvedomil si jeho urážlivý obsah (§ 75

tr. z.), kdežto prestupok podľa § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. predpokladá po subjektívnej stránke iba nedbalosť zodpovedného redaktora, totiž zanedbanie takej pozornosti, pri povinnom použití ktorej by zpráva nebola do časopisu pojatá.

Prestupok podľa § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. je teda kulpóznou formou trestného činu, ktorý bol objektívne spáchaný obsahom tlačiva, a je k trestným činom uvedeným v § 1, odst. 1 cit. zák. v pomere subsidiarity.

Keď však odvolací súd zistil, že obžalovaný B. ako zodpovedný redaktor časopisu »P. K.« vedel, čo uverejňuje, teda že poznal obsah inkriminovaného článku ešte predtým, než ho zariadil do tlače, treba označiť ako správny ten právny záver odvolacieho súdu, že obžalovaný si uvedomil tak obsah článku ako aj to, že je pre súkromných žalobcov urážlivý, a právom preto označil obžalovaného za pachateľa prečinu podľa § 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., lebo podľa uvedeného sú dané náležitosti skutkovej podstaty tohoto trestného činu nielen po objektívnej, ale i po subjektívnej stránke. Zmätočné sťažnosti sú preto v tejto časti bezzákladné.

Čís. 6191.

Zločin podle § 306 tr. zák. je trestným činem praeterintencionálním, při němž se přičítá pachateli k vině těžší výsledek, který z jeho činu nastal a který pachatel nevzal v úvahu ani jako eventuální, jen když je mezi výsledkem a činem příčinná souvislost.

Okolnost, že nastal nezamýšlený výsledek, je obsažena již v kvalifikaci tohoto trestného činu a nelze ji hodnotiti ještě zvláště jako polehčující okolnost.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Zm IV 215/38.)

Nejvyšší soud, přezkoumav trestní věc proti A., obžalovanému pro zločin těžkého ublížení na těle, zamítl zmateční stížnost obžalovaného.

Z důvodů:

Obžalovaný uplatňuje zmateční stížnost z důvodu zmatečnosti podle § 385, čís. 2, 3 tr. ř.

Námitka zmateční stížnosti, že třeba uznati jako polehčující okolnost, že obžalovaný neměl absolutně žádný úmysl poškozeného zabíti, je bezpodstatná.

Obžalovaný byl uznán vinným zločinem podle § 306 tr. z., tedy trestným činem praeterintencionálním. Při tomto trestném činu přičítá se pachateli k vině těžší výsledek, který z činu pachatelova nastal a který pachatel nevzal v úvahu ani jako eventuální, jen když je mezi ním a činem příčinná souvislost.